

Slovo k dětem

Děti bavilo by vás si tady hrát?

A na co byste si hrály? „...“

Tak se podívejte, jestli tady nejsou nějaké další děti „...“

(Najdou Judit a Tobiáše.) Znáte je? Mohli byste si je pamatovat z Podvečerníčků ...

To je Judit a Tobiáš.

– Judit a Tobiáši – na co si tu hrajete?

– Na tatínka a na maminku.

– Proč?

No, to je dlouhý příběh. Poslouchajte.

FLANELOGRAF - „KOMIKS“

1. Kdysi jsme bydleli v Jeruzalémě. Ale jednoho dne tam vpadli babylonští vojáci – a odvedli kněze, krále a všechny kdo něco uměli vyrábět, sem do Babylona. Můj tatínek byl kovář, tak musel taky. Prý, aby v Jeruzalémě nevyroběl meče a další zbraně, kdyby se zas Judejci vzbouřili.

2. Když jsme sem přišli, všichni, rodiče, kněží, královi úředníci naříkali „Uschly naše kosti, jsme tu jak na hřbitově“. „Pán Bůh nás opustil, nemáme žádnou naději.“

Ale tu nám prorok Jeremjáš **poslal z Jeruzaléma dopis.** Jeremjáš nikdo neměl moc rád, protože naše rodiče, královny úředníky i kněze v chrámu často kritizoval. Že nechtějí Pána Boha poslouchat a hledí si svého.

3. Ale jeho dopis nás moc povzbudil. Psal tatínkům a maminkám: „Nebojte se! Hospodin vás neopustil. Do Babylona vás nevedli jen vojáci babylonského krále. Z Jeruzaléma vás vyvedl Hospodina. Nenaříkejte. Můžete v tom Babyloně dobře žít. On je váš Bůh i tam.

Postavte si **domy** – založte **ovocné zahrady** – pracujte – sklízíte. A nebojte se mít děti.

A vaše děti ať mají děti taky. Plodte se a množte se – a naplňte babylonskou zemi.

4. Rodiče tomu poselství uvěřili. Přestali naříkat – postavili dům – tatínek zas dělá kováře (a Babyloňané si u něj nechávají dělat řetězy pro své visuté zahrady... A my si už nehrajeme na vojáky, kteří jednou pobijí zlé Babyloňany, ale na tatínka a na maminku. Vždyť až budeme velcí, založíme tu rodinu a budeme mít děti.

5. Když jsme sem přišli – slyšeli jsme, jak dospělí naříkají: „Jak by někdo v takových dobách mohl mít děti?“ Ale už se **začaly rodit.** A my, až budem velcí, je budeme mít taky. Věříme – i v téhle neznámé, cizí zemi je náš Bůh, Bůh našich otců s námi. Učíme se zpívat písničky o jeho dobrotě a milosrdenství. **Slavíme společně den odpočinku** A rodiče a kněží nám **vyprávějí příběhy** – o stvoření, o Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, o Mojžíšovi.

Ty příběhy nám rozsvěcejí světlo – dávají pevnou půdu pod nohama – a zvou na cestu dál.

Tak poznáváme – Hospodin není vzdálený, není pohřbený. Je s námi – a my můžeme poslouchat a následovat, kam nás vede – i když je to do neznáma.

Jeremjáš 29,1-7

Toto jsou slova dopisu, který poslal prorok Jeremjáš z Jeruzaléma přesídlencům, zbytku starších, kněžím, prorokům a všemu lidu, které přestěhoval Nebúkadnesar z Jeruzaléma do Babylónu, když musel odejít z Jeruzaléma král Jekonjáš, královna, dvořané, velmožové judští a jeruzalémští i tesaři a kováři. Poslal jej po Eleasovi, synu Šáfanovu, a po Gemarjášovi, synu Chilkijášovu, které vyslal Sidkijáš, král judský, k Nebúkadnesarovi, králi babylónskému, do Babylónu.

„Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele, všem přesídlencům, které jsem přestěhoval z Jeruzaléma do Babylónu: Stavějte domy a bydlete v nich, vysazujte zahrady a jezte jejich plody. Berte si ženy, plodte syny a dcery. Berte ženy pro své syny, provdávejte své dcery za muže, ať rodí syny a dcery, rozmnožujte se tam, ať vás neubývá. Usilujte o pokoj toho města, do něhož jsem vás přestěhoval, modlete se za ně k Hospodinu, neboť v jeho pokoji i vy budete mít pokoj.

„Toto **praví** Hospodin zástupů, Bůh Izraele všechněm zajatým **keré jsem nechal odsunout** z Jeruzaléma do Babylona...“ Jakže – **keré jsem nechal zajmout a přesunout?** To je překlep nebo provokace, Jeremiáši?! Copak je do zajetí nevedla armáda babylonského krále? Samozřejmě, že tomu dílu zkázy veleli babylonští generálové. Ale to ještě nebrání Jeremiášovi, aby své násilím vystěhované bratry a sestry nezačal provokovat, že se na to můžou podívat ještě jinýma očima – očima víry. Kdyby zůstali jen u svých černých myšlenek, u toho, že se narodili do té nejméně vhodné doby, u přesvědčení, že Hospodin zůstal kdesi v tom vzdáleném ztraceném domově – k čemu by jim to bylo? Měli by chuť začít znova, žít, zakládat rodiny, plodit potomky, nebo dokonce sebekriticky nahlédnout, čím k tomu maléru sami přispěli? Ale ten vztek Hospodina zástupů prorokem zprostředkovaný vrhá ty černočerné vyhlídky judských přesídlenců do docela jiného světla: Hospodin je Hospodinem zástupů nejen tehdy, když

ty zástupy kráčeji z otroctví v zemi egyptské k zářné budoucnosti zaslíbené země. On zůstává Bohem vysvobozených zástupů i tehdy, když ty zástupy skříply dějiny, obrátilo se proti nim nepřátelství těch, kdo mají navrch a putují přesně opačným směrem: Pryč ze zaslíbené země, na východ do Babylona, na východ od ráje, pryč od Hospodina.

Jenže **vy nejste čím dál tím víc pryč od Hospodina!** vyřizuje jim prorok. Ono provokující „*keré jsem nechal zajmout a přesunout*“ znamená, že jste stále dál **vy** jeho lidem. Že jste nepřestali patřit mezi jeho zástup.

Proto té jejich cestě, cestě násilím přesídlovaných říká prorok **vyjítí**. Tak jako kdysi Abraham vstal a opustil své dosavadní jistoty a vydal se do neznáma zaslíbené země, tak i vy smíte svou pouť násilím přesídlených, kde jste byli zbaveni svých jistot, majetků, příbuzných (a taky důvěrně známých chrámových obřadů) pojmout jako pouť víry. Jako abrahamovsky nezajištěné neprošlapané putování. Putování k budoucnosti, které se bojíte, o níž nic nevíte, na niž nestačí vaše zkušenosti, navyklé životní figle ani moudrosti – ale která **může být pozeňnanou budoucností s Hospodinem**, když necháte za sebou své jisté, a to totálně nejisté si necháte prosvítit Hospodinovým slibem a jeho výhledem:

Vždyť vy to dobrodiní zaslíbené země, země mlékem strdím oplývající, toho zemského ráje na pohled můžete jako lidé víry potkat i v té neznámé cizině a neznámé budoucnosti. Nebylo to vůbec samozřejmé přijmout pouť deportovaných jako dílo Hospodinovo a jako cestu víry. Ale když ji takto přijali, potkali zas jednou hospodinovské vysvobození. Vysvobození z pasti nepřízně dějin, z pasti svého zoufalství, z otročení nenávratně ztracené minulosti – a taky, v neposlední řadě, z pasti svých předchozích selhání a letité nevěry svému Bohu.

A ten zápas víry má **ještě jedno důležité vyústění**: A **VYHLEDÁVEJTE** - pokoj - právě toho města, kam jsem vás dal přestěhovat a **MODLETE SE** za ně k Hospodinu, tak jak jste se modlili v jeruzalémském chrámu – neboť v pokoji jeho nastane pokoj VÁM.

Nábožensky přirozené by bylo, aby se judští zajatci modlili za to, aby Hospodin potrestal babylonské uchvatitele jejich svobody. Takhle to najdeme třeba v nářcích Žalmu 137-9. Ale Jeremiášovo kázání pro vzdálené bratry a sestry míří jiným směrem: Vy se tam můžete usadit, postavit dům a zasadit strom a plodit a množit se jako Hospodinovi pozeňnaní. A ti přece nejsou v tomhle světě od toho, aby vyhlíželi jeho zkázu, ale aby mu přinašeli pokoj. *Šalom*. Tady se dostáváme na dřeň toho, k čemu tu jako Boží lid jsme: **Abychom hledali šalom** – pokoj a spravedlnost – jejich zdroje, a dopřávali je těm, mezi kterými zrovna bydlíme, ať už v nějakého Boha věří nebo nevěří.

Hospodin jako Bůh zástupů Izraele a následovníků Ježíše Krista jim často bývá ukradený. Ale my jsme tady od toho, abychom uprostřed těch sousedů hledali jeho pokoj. Jeho lidskost. Jeho milosrdenství. Jeho zastání pro slabé,

odstrkované či odmítané a nenáviděné. Abychom překvapovali vírou a nadějí, že o tuhle cestu k pokoji má cenu zápasit, i když ji většina vzdala, nebo se jí různí neznabozi cynicky posmívají.

Proto si Judit s Tobiášem hráli na tatínka a na maminku – jako svědectví, že to Boží pozvání k vykročení do nejisté budoucnosti berou vážně. Když do takových, taky ne zrovna dopředu nalajnovaných časů vstupujeme teď my, nechme se pozváním právě k takové víře inspirovat. Církev tu není od toho, aby se tvářila jak muzeum, kde se vzpomíná na časy ztracených jistot či pořádků. Církev je tu od toho, aby se stávala prostorem, který inspiruje víru vycházející – následující – víru nezajištěnou. Víru, jejímž ovocem je pokoj a spravedlnost. Tedy lidskost. Amen.

Pořad bohoslužeb 136.2021

Píseň 649

In: Panovníku, vyslyš můj hlas! Kéž tvé ucho pozorně vyslechne moje prosby. Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí, Panovníku? Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň. Čekej, Izraeli, na Hospodina! U Hospodina je milosrdenství, hojné je u něho vykoupění, on vykoupí Izraele ze všech jeho nepravostí. Amen (Ps 130,2-4.7n)

Píseň 692

Modlitba

Když se nám ztrácí pokoj – když se obzor tvého království zatáhne mraky nevíry a beznaděje, smíme přece vyhlížet k tobě, náš Bože. Ty sám posíláš a zmocňuješ své svědky, aby rozsvěceli světlo tvého slova, ujišťovali o tvé blízkosti i tam, kde nám se zdá taková naděje a víra naprosto neopodstatněná. Posílal jsi proroky. Poslals do tohoto světa svého Krista; dáváš vanout svému Duchu, abychom se neutopili ani ve své únavě, ani v odcizenosti tobě, ani ve své beznaději či hořkosti. U tebe smíme zaslechnout vždy znovu, kudy vede tvoje cesta pro nás. Děkujeme, že nás ještě pořád chceš takhle nasměrovat – ujistit, že jsme tví – a pak i inspirovat, otevřít nové obzory a svěřit nám nové úkoly. Amen.

Píseň 680

1. čtení Gn 1,1-3.11-13.26-29

Píseň 636

Kázání pro děti

Píseň Svítá 379

kázání Jer 29,1-7

Píseň Svítá 316

Ohlášení

Přímluvy

Poslání Ga 3,8-9

pozeňnaní Jr 33,12.14-16

Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy splním to dobré slovo, které jsem vyhlásil o domě Izraelově a o domě Judově. V oněch dnech a v onen čas způsobím, aby Davidovi vyrašil výhonek spravedlivý, a ten bude v zemi uplatňovat právo a spravedlnost. V oněch dnech dojde Judsko spásy, Jeruzalém bude přebývat v bezpečí a takto jej nazvou: «Hospodin - naše spravedlnost.»

Píseň Svítá 300